

«Es balsoju par Vijolīti!»

Mēs esam pazīstamas ļoti sen: kopš laikiem, kad kopā dziedājām korī «Sidrabe» un Auces kolektīvā, tikāties visdažādākajos kultūras un muzikālajos pasākumos. Kaut ko par viņu zināju: pozitīva, vienmēr smaidīga, atbalstoša, tomēr mazliet atturīga, klusa... Nu, izrādās, kaut ko arī neesmu zinājusi: gana uzņēmīga, lai piekristu visnotaļ radikālām pārmaiņām savā dzīvē. Proti, kopš šī mācību gada sākumā VIJA KURSIETE ir jaunveidotās Auces Mūzikas un mākslas skolas direktore. Kā tas nācās?

Ar kolēģu atbalstu

Tā saka Vija un stāsta, ka par šādu soli izšķīrusies, jo vēlējusies turpināt būt skolā, kur par mūzikas pedagoģi nostrādāti gandrīz 44 gadi.

- *To vispār ir grūti izskaidrot. Nekad arī nedomāju, ka pirms trijiem gadiem piekrišu būt par direktora vietnieci. Biju kategoriski pret – neparko! Bet – viens atsakās, otrs atsakās... Laikam citādi nevarēja, un, kolēģu iedrošināta, piekritu. Man bija izjūta, ka tas jādara skolas dēļ. Jā, varbūt tas ir mans patriotisms, pienākums. Līdzīgi bija ar konkursu uz direktora amatu. Man patika mans vietnieces darbs, kuru labi pārzinu. Taču kolektīvs mani iedrošināja un pēdējā brīdī konkursam pieteicos. Un tagad es tiešām jūtu atbalstu, arī no kolēģiem Bēnē. Nav arī nācies veikt kādas izmaiņas kolektīva sastāvā.*

Būšu lietuviete!

- **Pieņemu, ka aucenieki tevi pazīst ļoti labi, tomēr, lūdzu, pastāsti arī citiem «Zemgales» lasītājiem mazliet vairāk par sevi!**

- Esmu augusi Lielaucē, turienes toreizējā tā dēvētajā ķieģeļfabrikā. Taču dzimusi esmu Lietuvā. Mana dzimšanas apliecība ir lietuviešu valodā. Tas ir īpašs bērnišas stāsts. Mana mamma ir lietuviete, tētis – latvietis. Bērniībā mums stāstīja: kad ņemsiet pasi, varēsiet izvēlēties tautību. Es vienmēr esot teikusi: es, tāpat kā mamma, būšu lietuviete. Vecākais brālis, savukārt, būšot kā tētis – latvietis. Jaunākais paziņojis – būšu krievs... Bet beigu beigās visi esam latvieši. (*Smejas.*) Mums gan nācās pierādīt, ka esam Latvijā auguši un mācījušies, jo Latvijas pilsonību tā uzreiz nepiešķir, nācās no pamatskolas dabūt izziņas, ka esam mācījušies Latvijā. Jā, vesels stāsts par to. Man pat dzimšanas apliecībai ir pievienots tulkojums no lietuviešu uz latviešu valodu, jo Lietuvā dzimšanas apliecību izsniedza tikai lietuviešu valodā.

- **Kā sākās tavas attiecības ar mūziku?**

- Cik atceros, bērniībā mēs, bērni, visādos radu saietos vienmēr esam rīkojuši koncertus, dziedājuši. Pie vecāsmamma bija iespēja izveidot savu skatuvi: aizkari durvīm priekšā, mūsu iznāciens pie viesiem, skatītājiem, ar paklānišanos, ar visu, kā pienākas. Mūzikas skolai pievērsos, būdama jau diezgan liela, - pa-

matskolas 4. klasē. «Vainīgs» pie tā bija mans dziedāšanas skolotājs, kurš bija arī pedagogs Auces mūzikas skolā. Bija tāds skolotājs, vijolnieks Milčs, kurš no Auces brauca uz Lielauci mācīt dziedāšanu, pārbaudīja klasē mūsu dotības un vairākiem pateica: jūs varat. Tā mēs aizbraucām uz Auces mūzikas skolu un iestājāmies – abi mani brāļi, es, no mūsu klases kopā – septiņi. Nevajadzēja nekādu īpašu aģitāciju. Mācījos akordeonu. Skolu pabeidzām trīs. Es tolaik biju maziņa, smalcīņa, un ģimene ļoti gribēja, lai mācos vijoli, bet es – nē. Mums mājās bija akordeons, tēvs spēlēja pēc dzirdes, veicaistēvs arī, tāpēc gribēju tikai akordeonu. Tā arī palika. Protams, pēc 2. klases gribēju izstāties, jo mainījās skolotājs un, acīm redzot, radās nedrošība par sevi. Bet mamma teica: nē, pati izdomāji, iestājies, skola ir jāpabeidz. To es arī tagad saviem audzēkņiem stāstu kā piemēru, jo – kas notika: es aizgāju tālāk, uz Jelgavas Mūzikas vidusskolu, vēlāk pabeidzu arī Mūzikas akadēmiju. Uzreiz gan akadēmijā neiestājos, sāku strādāt Aucē. Nu jau ar Auces Mūzikas skolu esmu saistīta 44. gadu. Jā, šī ir mana vienīgā pamatdarba vieta. Līdz Lielaucē pamatskolas likvidēšanai 25 gadus arī tur mācīju dziedāšanu. Divus gadus to darīju arī Vadakstē. Līdztekus darbam Aucē piecpadsmit gadus braukāju uz darbu Bēnes Mūzikas un mākslas skolā. Nu skolas ir apvienotas.

- **Kā tev šķiet: tas ir likumsakarīgs process, ka tagad ir tikai viena – Auces Mūzikas un mākslas skola?**

- Man liekas tā dīvaini, ka Bēnē tagad jāsaka – Auces Mūzikas un mākslas skola. Bet to no teica situācija: pedagogu netrūka, arī audzēkņu nē, taču skolas ir ļoti tuvu. Tagad mēs strādājam abās adresēs – gan Bēnē, gan Aucē, un faktiski nekas nav mainījies: gan mūzikā, gan mākslā nodarbības notiek abās vietās. Vien manām abām vietniecēm ir jādarbojas abās vietās, un arī es reizi nedēļā esmu Bēnē. Jaunums gan šogad ir tas, ka pirmā klase vizuāli plastiskajā mākslā tagad ir arī Aucē. Un interese ir ļoti liela: trijās grupiņās darbojas ap trīsdesmit bērniem. Kopumā jāteic: audzēkņu līdz ar skolu optimizāciju nav kļuvis mazāk, varbūt pat vairāk, jo ir bērni, kuri mācās gan mūziku, gan mākslu. Faktiski jau nekas nav citādāk: Bēnes grupas netika likvidētas, mainījies tikai skolas nosaukums. Ir gan zināms, ka Bēnes nodaļām būs jāpārce-

Vija Kursiete.

ļas uz telpām Bēnes pamatskolā. Mums gan to ļoti negribētos, jo patik pašreizējā skolas atrašanās vieta – gleznainā mežmaliņa... Mākslai sevišķi piemērota. Skola tur pastāvēja vairāk nekā trīsdesmit gadus. Ideālā variantā gribētos, lai tā tur arī paliek.

- **Kā sadali savu laiku starp Auci un Bēni?**

- Mans minuss ir tas, ka pati nebraucu ar mašīnu... To faktiski esmu izjutusi visu mūžu. Laikam būtu bijis vērts tās tiesības nokārtot... Bet kādreiz jau bija viss kārtībā, arī, kad braukāju uz Lielauci: autobusu daudz, nekādu problēmu. Bet tad reisis noņēma, un bija visādi – gāju ar kājām, ļoti ilgus gadus braucu ar riteni.

Tagad uz Bēni braucu ar autobusu, pagaidām vienu reizi nedēļā, pirmdienās. Bet tur man darbojas vietnieces – Monta Logina mākslā un Velta Jansone mūzikā. Viņas tiek galā.

- **Vai tev jau ir izveidojusies sava komanda, kas darbojaties vienā ritmā un saprotat cits citu no pusvārda?**

- Jā. Visi jau mēs te gadu gadiem kopā strādājam, jaunu darbinieku ir ļoti maz, un viena daļa ir arī mani un skolas bijušie audzēkņi. Tas, man liekas, atvieglo darbu. Protams, iekšēji jūtos mazliet stresā, jo ir izveidota jauna iestāde, ir daudz «papīru» lietu, kas jāsaprot. Tāmes, budžets, skolas pašvērtējums... Tas viss rada nemieru, taču galā jāteik.

- **Lielākās aktualitātes, kas šobrīd risināmas skolā?**

- Jau teicu – budžets un pašvērtējums. Lielākā vajadzība

šobrīd – iekārtot mākslas klasi. Atvedām no Auces vidusskolas pagraba viņiem nevajadzīgus solus, pateicoties skolotājam, kura zināja, ka tie tur ir. Puslīdz esam izvietojusi. Vēl vajag skapjus, protams, mācību līdzekļus. Skolotāju mums pietiek. Priecājos, ka mākslas nodarbības vada Inga Puriņa, kura savulaik jau mācījusi zīmēšanu.

Vai man bail no šī darba? Godīgi teikšu – jā. Bet man ir atbalstoši kolēģi, un darbs jau notiek. Gadu gadiem iedibinātās skolas tradīcijas nekur nav zudušas, tās ir jāturpina un jādomā, iespējams, arī par ko jaunu.

Joprojām mūzikā

- **Vai atliek laiks arī personīgajai muzicēšanai?**

- Visu mūžu esmu koros un ansambļos dziedājusi. Taču uz kori «Sidrabe» jau vairākus gadus nebraucu, jo ar sabiedrisko transportu nav iespējams izbraukt uz mēģinājumiem. Arī Aucē koris beidzās. Žēl... Turpinu darboties Auces kultūras nama folkloras kopā «Līgotne» un kapelā «Auce». Gan spēlēju akordeonu, gan dziedu. Folkloras kopai pavasarī nosvinējām desmit gadus, kapela darbojas, šķiet, divpadsmito gadu.

Esam daudz kopā ceļojuši. Man tas ļoti patīk. No tālākajām vietām esmu bijusi Japānā: deju kolektīvam «Kalve» spēlējām pavadījumu ar kapelu. Kopā ar akordeonisti Gitu Āboliņu braucām vītiņniekiem spēlēt uz Itāliju (to reiz kapela bez manis aizbrauca

uz Portugāli, jo – uz divām vietām reizē nekādi nepagūt...). Muzicējām arī Kiprā. Protams, Polijā, Vācijā... Vācijā, Eiropiādē mēs visiem Latvijas deju kolektīviem esam spēlējuši priekšnesumu. Ir daudz ceļots ar korjiem. Arī tagad gribas kur aizbraukt.

Viena balss – par Vijolīti!

- Man vienmēr ir bijis sapnis kaut kur doties kopā ar ģimeni. Šovasar tas beidzot piepildījās – bērni, mazbērni un es, Vijolīte, bijām Maljorkā. Jā, mazbērni mani sauc par Vijolīti. Tā tas iegājies kopš mūzikas vidusskolas laikiem. Gita Āboliņa, ar ko kopā mācījāmies, vienā talkā mani tā iesauca, un tā tas «aizgāja». Nu jau arī jaunākajai mazmeitai Esterei esmu Vijolīte. Pēdējo vēlēšanu laikā es pie kultūras nama stāvu

tautas tērpā, mazā pieskrien man klāt, un, runājoties ar viņas vecākiem, viņai pa jokam tiek prasīts, par ko tad balsos. Estere saka: par Vijolīti! Tā ka man viena balss ir! (*Smejas.*)

- **Kā tava ģimene pieņēmusi tavu jauno statusu?**

- Bērni mani ļoti atbalsta. Dēlam un meitai ir jau abiem ģimenes, man ir četri mazbērniņi. Mans brīvais laiks pārsvarā pieder viņiem, kad viņi atbrauc ciemos. Tā ir arī mana relaksācija. Vedekliņas ģimenei ir Priedulā lauku mājas. Man ļoti patīk turp braukt. Kad es tur esmu, ir sajūta, ka laiks apstājas. Un tad pazūd stress, domas par darbu.

- **Vai mazbērni bieži lūdz tevi uzpēlēt akordeonu?**

- Pārāk bieži tas nav... (*Smeida.*) Taču mūzika viņiem patīk. Un nu jau viņi ir tie, kuri rīko savus koncertus – ar dziedāšanu, dejošanu. Vecākā mazmeitiņa dzied ansambli, novembrī brauks uz konkursu Vācijā. Mazmeita gāja arī sporta dejās, diemžēl, pandēmija izjauca šo ieceri.

- **Paldies par sarunu! Lai viss izdodas!**

Sarmīte Rone
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors